

[Glistrup]

nalindkomsten), kun undergået af Sverige, mens alle andre OECD-lande ligger milevidt bedre. I de sidste tyve år er dansk privatforbrug kun steget med 45 pct., mens det offentlige forbrug er mere end fordoblet. Ifølge OECD er det helt nøjagtigt steget 2,58 gange så meget som privatforbruget. Hermed har Danmark jumbo-pladsen i skattestigninger mellem verdens lande.

Intet under, at der er så meget galt i Danmark, og at landet er på iltom deroute i forhold til det velstandsland, som vore forfædre og formødre overgav os.

Da de nuværende regeringspartier for to år siden – fejlagtigt – troede, at der var en eksplosionsvækst i gang i privatforbruget, samlede de (med CD og Kristeligt Folkeparti) flertal i det daværende Folketing til at kartoffelforpeste det, som jo til syvende og sidst er meningen med al økonomisk politik: at skabe størst mulige forbrugsmuligheder for befolkningen. Fadæsen kom i hurtig rækkefølge oven i tvangssparing, julepakke, påskepisk og de mange andre privatforbrugsgeneringer, som var typiske for århundredets dårligste folketingsflertal, som pestilerede befolkningens fremtid i årene 1984–1987.

Nu, hvor det ligger klart, at det danske privatforbrug er ulyksaligt lavt, og at dette forvolder ulykker såvel i privathusholdningerne som i erhvervsvirksomhederne, er tiden overmoden til, at regeringen tager initiativer med henblik på privatforbrugsforøgelser i stedet for stadig at holde danskerne og deres virksomheder som gidsler for regeringens forfejlede puritanisme.

Svar (2/9 88):

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Med det nuværende underskud på betalingsbalancens løbende poster er der ikke grundlag for at forøge det private forbrug.

Spm. nr. S 305

Til *finansministeren* (22/8 88) af:

Inger Harms (SF):

»Finder ministeren ikke, at det strider mod ministerens egne udtalelser om at undgå forringelser på ældreområdet, når et flertal i Åbenrå Kommune vedtager at nedlægge et yderst vel fungerende plejehjem, Bruhnshave, for at spare 2 mio. kr., og agter ministeren at skride ind over for Åbenrå Kommune?«

Begrundelse

For at spare de omtalte 2 mio. kr. på budgettet for 1989 vil man nedlægge et godt fungerende plejehjem for 16 beboere. De skal så spredes ud på kommunens to andre, større plejehjem. Dette opfattes af pårørende, personale, de ældre og flere andre som en klar forringelse af vilkårene, og det synes helt uacceptabelt og uansvarligt, at de ældre så kynisk skal være ofre for en påtænkt kommunal nedskæring. En sådan beslutning mener jeg strider mod finansministerens udtalelser om at undgå forringelser på børne- og ældreområdet. Hvis ministerens udtalelser ikke skal anses for indholdsløse, må der være grundlag for at skride ind over for Åbenrå Kommune.

Spørgsmålet skal endvidere ses i lyset af, at Åbenrå Kommunes magistrat i sit budgetforslag også har indregnet kraftige nedskæringer på børneområdet og derved fuldt ud modarbejder de udtalelser, ministeren har fremført om at undgå forringelser på børne- og ældreområdet.

Svar (7/9 88):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Den aftale om budgetåret 1989, som regeringen den 29. juni 1988 indgik med Kommunernes Landsforening, indebærer, at den kommunale beskatning og de kommunale udgifter under ét skal holdes på 1988-budgetteringsniveauet. Aftalen forudsætter således ikke, at der generelt gennemføres besparelser på ældreområdet i kommunerne. Tværtimod rummer aftalen mulighed for, at det eksisterende serviceniveau for kommunerne under ét på ældreområdet kan videreføres, samtidig med at foranstaltningerne for det voksende antal ældre kan finansieres inden for aftalens rammer. Dette forudsætter imidlertid, at kommunerne indhøster de udgiftspolitiske gevinster på folkeskoleområdet, der er forbundet med det permanente fald i antallet af 7–16-årige.

Aftalens uændrede ressourceramme for kommunerne som helhed forhindrer naturligvis ikke den enkelte kommune i løbende at tilpasse sine tilbud og disses sammensætning efter de lokale behov. For regeringen er det af væsentlig betydning at bevare og udbygge det kommunale selvstyre inden for de overordnede samfundsøkonomiske rammer. Jeg har således ingen mulighed for eller ønsker om at påvirke